

Mál nr. 86/2019**M og
V v / ábyrgðartryggingar eiganda krana.****Ágreiningur um hvort slys megi rekja til mistaka stjórnanda krana.****Gögn.**

Málskot, móttakið 27.2.2019, ásamt fylgigögnum.

Bréf V, dags. 8.3.2019, ásamt fylgigögnum.

Málsatvik.

Hinn 16. maí 2017 vann M sem stjórnandi krana við að hífa síló eða steyputank ofan af flutningsvagni að loknum flutningi. Við hífinguna voru notaðir tveir kranar, annars vegar sá krani sem M stjórnaði og var í eigu vinnuveitanda hans og hins vegar krani í eigu fyrirtækisins A. Er búið var að hífa síló ofan af vagninum fór M í stiga upp á síló til að losa keðjur sem höfðu verið festar í það vegna hífingarinnar. Vildi þá svo til að M féll aftur fyrir sig úr stiganum og varð fyrir meiðslum, einkum á vinstri handlim.

Slysið var ekki tilkynnt Vinnueftirliti ríkisins (VER) og var af þeim sökum ekki rannsakað. Í málskoti kveður M að atvikið megi rekja til mistaka stjórnanda krana A en stjórnandi kranans hafi verið starfsmaður þess fyrirtækis. Þegar hann var uppi í stiganum hafi síló fært til en það hafi verið sex tonn að þyngd og hafi því ekki getað fært til nema vegna tilverknaðar stjórnanda kranans í eigu A þar sem síló hafi þá enn verið fest við þann krana. Við það hafi stiginn runnið til og M fallið úr honum. M kveður tilkynningarskyldu um slysið skv. 79. gr. sbr. 17. gr., laga nr. 46/1980 um aðbúnað, hollustuhætti og öryggi á vinnustöðum, hafi hvílt á A, þar sem slysið hafi gerst við störf starfsmanns á hans vegum. Með því að A hafi vanrækt þessa lögbundnu tilkynningarskyldu verði það að bera allan vafa um málsatvik og túlka verði allan þann vafa M í hag. Kveður M að af hálfu A hafi við hífinguna umrætt sinn ekki verið farið að skyldum sem á fyrirtækinu hvíldu samkvæmt lögum nr. 46/1980 og er í því efni vísað til 13., 23., 27. og 42. gr. laganna. Enn fremur er vísað til 5. gr. reglugerðar nr. 368/2006 um notkun tækja. A beri því skaðabótaábyrgð á því líkamstjóni sem M varð fyrir og eigi því rétt til bóta úr ábyrgðartryggingu A hjá V. V hefur hafnað bótaskyldu.

Álit.

Í 17. gr. laga nr. 46/1980 segir að þar sem fleiri atvinnurekendur eiga aðild að starfsemi á sama vinnustað, skulu þeir og aðrir, sem þar starfa, sameiginlega stuðla að því að tryggja góðan aðbúnað, heilsusamleg og örugg starfsskilyrði á vinnustaðnum. Samkvæmt 79. gr. laganna skal atvinnurekandi án ástæðulausrar tafar tilkynna til VER öll slys þar sem starfsmaður deyr eða verður óvinnufær í einn eða fleiri daga, auk þess dags sem slysið varð. Slys þar sem líkur eru á að starfsmaður hafi orðið fyrir langvinnu eða varanlegu heilsutjóni skal tilkynna eftirlitinu eigi síðar en innan sólarhrings. Þessi tvö ákvæði laganna ber að túlka þannig að skyldan til að tilkynna slys til VER skv. 79. gr. hvíli sjálfstætt á hverjum atvinnurekanda fyrir sig sem eiga aðild að starfsemi á hverjum vinnustað, sbr. m.a. Hrd. 22. október 2009 í máli nr. 101/2009.

Kemur þá til skoðunar hvort A, sem annar þeirra atvinnurekenda sem áttu aðild að framkvæmd hífingarinnar þegar M slasaðist, hafi vanrækt tilkynningarskylduna þannig að rannsókn slyssins hafi farist fyrir með þeim afleiðingum að sönnunarbyrðin verði lögð á A um þau atvik sem eru óljós og umdeild. Ekkert liggur fyrir um það í gögnum málsins að A hafi vitað eða mátt vita að M hafi orðið fyrir það alvarlegum meiðslum að tilkynningarskylda skv. 79. gr. laga nr. 46/1980 hafi stofnast. Sönnunarbyrði um atvik sem leiddu til slyssins verður því ekki sett á herðar A fyrir það að slysið var ekki tilkynnt lögum samkvæmt. Eins og málið liggur fyrir er ósannað að það megi rekja til þess að stjórnandi kranans sem var í eigu A hafi með saknæmri háttsemi valdið því að M féll úr stiganum eða að slysið verði að öðru leyti takið til atvika sem A ber skaðabótaábyrgð á. Af þessu leiðir að M á ekki rétt á bótum úr ábyrgðartryggingu A hjá V.

Niðurstaða.

M á ekki rétt á bótum úr ábyrgðartryggingu A hjá V.

Reykjavík, 16. apríl 2019.

Þóra Hallgrímsdóttir lögfr.

Valgeir Pálsson lögm.

Hildigunnur Hafsteinsdóttir lögfr.